

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden (sidste) Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning i Anledning af en mellem Danmark og England den 3. Marts 1911 afsluttet Konvention om Fornyelse af den i London den 25. Oktober 1905 undertegnede Konvention angaaende Afgørelse ved Voldgift af visse Klasser af Spørgsmaal, som maatte opstaa mellem de to Regeringer.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 6456 ff).

Der var intet Ændringsforslag stillet.

Formanden: Denne Sag kan ikke foretages i Dag uden Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg dette Samtykke som givet. (Ophold). Det er saaledes givet.

Sagen sattes til Behandling.

Ingen begærede Ordet.

Forslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 63 Stemmer.

Formanden: Da der nu er vedtaget samme Beslutning i begge Ting, vil der blive tilstillet Udenrigsministeren Meddelelse herom.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tillæg til de nu gældende Regler for den kommunale Beskatning.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 3473 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B.)

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling.

Ordføreren (Jørgen Jensen): Under den foreliggende Situation, hvor Interessen, tror jeg, navnlig samler sig om, hvad man foretager sig i Tinget ovenover, vil jeg springe de almindelige Betragtninger over, som der kunde være Anledning til, og motivere Ændringsforslagene saa kort, som det er muligt.

Jeg tillod mig ved første Behandling at betegne den Revision, som danner Grundlaget for det foreliggende Forslag, som baade heldig og ønskelig, og naar man nu ser i Betænkningen, at Udvalget har samlet sig om at udtale, at man vil betragte det som et betydeligt Fremskridt, naar Lovforslaget bliver gennemført, maa man vist indrømme, at jeg har haft Ret i denne Formodning.

Jeg skal først omtale Ændringsforslaget under Nr. 1, der omhandler en Slags Formueskat. Der er jo ved forskellige Lejligheder fremsat og drøftet Ønsket om en anden og mere direkte Form for Formuebeskatning i Kommunerne. Man har imidlertid ikke i Udvalget ment, det var formaalstjenligt paa nærværende Tidspunkt at gaa til paa en afgørende Maade at bryde med de hidtil gældende Regler, og man har saa meget mindre ment at kunne gøre det, som der jo ikke blev gennemført en Formueskat ved den københavnske Skattelov. Man har derfor indskrænket sig til at tage Sigte paa at ramme enkelte forekommende Tilfælde, hvor det vil have nogen Betydning for Kommunerne at faa indført en Ændring.

Naar jeg siger Formueskat, vil maaske et og andet æret Medlem mene, at dette Ændringsforslag jo fremtræder som Udtryk for en Indtægtsskat. Dette er i og for sig rigtigt; men jeg maa dog sige, at det, Udvalget har tænkt paa her, er de store Formuer, der henligge et eller andet Sted her i Landet og yde Ihænderen betydelige Goder, som ikke kunne udmaales i Kontanter, men som man dog mener, det maa være fuldt berettiget at gøre til Genstand for Beskatning. Det er i og for sig heller ikke noget nyt. Vi kende jo det samme fra Indkomst- og Formueskatten til Staten. Der er der adskillige Goder, som ikke kunne udmaales i Kontanter, og som dog blive Genstand for Beskatning. Naar Udvalget har haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt, er det navnlig foranlediget ved en Vedtagelse paa de samvirkende Sogneraadsforeningers Repræsentantmøde den 15. og 16. November 1910, hvis Indhold er optaget i Betænkningen.

Man har i Ændringsforslaget foreslaaet, at Indkomsten af fast Ejendom ikke skulde kunne ansættes lavere end til 4 pCt. af den Kapital, Ejeren har indestaaende deri. Hvis en eller anden skulde have Betænkelighed overfor dette, maa jeg sige, at Forholdene ere jo i Almindelighed disse, at de, der sidde med Landejendomme, kunne ikke nær nøjes med 4 pCt. af den Formue,